

JÉZUSRA EMLÉKEZÜNK

1Kor 11,24-25

Jézus utolsó estéje, mint egy jéggel terhes felhő a vetés fölél, úgy nehezedett rá mindenkire az utolsó vacsora alkalmával. Nyomott, ideges volt a hangulat. A tehetetlenség keserősége még nem tudta érzékelni az elkövetkezendő vég teljes valóságát. A tudat, hogy Jézusnak meg kell halnia, még nem érzékeltette a tanítványokban a jövőendő árvaságát. Hűségnyilatkozatokkal bátorították egymást és Jézust is. Szalmalángoltak.

Egyedül Jézus volt az, aki fel tudta mérni nem csak a maga életének elvesztése révén a helyzet tragikumát, hanem egy életmű, egy küldetés sodrásba kerülése döbbsentette meg. Lesz-e élete, utóélete tanításának? Ezt a töprengést, vívdóást szépen fogalmazta meg Reményik Sándor a "Mi marad meg?" című versében.

Jézus tudta, hogy nem csak az átlagember feledékeny, de még a kiválasztottai, a tanítványok is azok. Tudta, hogy az ember nagyon sokszor rászorul a figyelmeztetésre, az emlékeztetésre. Kell a figyelmeztető emlék! Elvek, eszmék, a láthatatlanok, az érzékelhetetlenek. Tanítása ilyen, halálával halványulhat.

Amint így töpreng, ránéz az asztalra. Azon a húsvéti bárány mellett ott van a kenyér és a bor, az, ami az élő embernek minden nap többször is kell, él vele otthon vagy idegenben. Hasonló vagyok a kenyérhez és az italhoz! "Az élet kenyéréhez és az élet italához", fogalmazta meg újra önmagát. Itt a kenyér, egész, s ha szétosztom mindenkinek adok, az egy kenyér mindenkinek jut, szétosztva is az egységre emlékeztet, táplál. A kenyér és az ital által leszek figyelmeztető, emlékeztető, egységre buzdító, gondolta Jézus. Vette a kenyeret, megtörte, miután megáldotta, vette a poharat, megáldotta és rendre a tanítványoknak adta. Ez volt az utolsó vacsora, ez lett az "Úrvacsora".

Az Úrvacsorával kapcsolatban ahány keresztény felekezet van, annyiféleképpen gondolkoznak, emlékeznek és fogalmaznak. A felekezetek többségének az utolsó vacsora történetéből a legfontosabb rész az a jézusi kijelentés, hogy "ez az én testem..., ez az én vérem". Azt próbálják a maguk hitében valamilyen formában elfogadhatóvá, tanná fogalmazva, a híveket az utolsó vacsora asztala mellé ültetni.

Akkor a tanítványok a kenyeret ették és a bort itták. A késői keresztények azt próbálják magyarázni hitelvükben, hogy az úrvacsorával Jézust veszik, eszik valóságosan vagy lelkileg.

Minket, unitáriusokat Jézusra emlékeztet az úrvacsora. A magunk hitét ésszerűen és a jézusi gondolatmenetben meg tudjuk magyarázni. Jézus a példázatok szemléltetésében tudta az elvont dolgokat a legvilágosabban szemléltetni. Az utolsó vacsora alkalmával is a kenyér és a bor hasonlatával egy példázatot mondott, önmagát, tanítását hasonlítottá hozzá. Olyan vagyok, mint a kenyér, mintha az én testem lenne; olyan vagyok, mint a bor, mintha az én vérem lenne. Ha a történetet felidézzük, a szavak értelmén látjuk, hogy csak egyszer mondotta a hasonlítás szavait, de a példázat, a hasonlat lényegét, mind a kenyér, mind a bor kiosztásakor elmondta. Kétszer ismételte meg az érthetőségért példázata lényegét: "Valahányszor ezt cselekszitek, az én emlékezetemre tegyétek"! Önmaga emlékéét hagyta figyelmeztetésnek, emlékeztetőnek mindennapra.

A mi hitünk szerint minden úrvacsora-vétel alkalmával Jézusra emlékezünk, ahogy meghagyta, ahogy kihangsúlyozta akkor. De a kenyérrel minden nap élünk, minden nap megszomjazunk. Gondolunk-e minden nap Jézusra? Cselekszünk-e minden nap Jézus szerint? Erre adj választ, ha ma most, gondolatban odaülsz az utolsó vacsora asztala mellé és itt most úrvacsorát veszel. Emlékezzél életed számvetésével. Ámen.

PÁLFI DÉNES

ISTEN ÜZENI: SZERESSETEK

1Jn 3,11

János apostolról azt tartja a keresztény hagyomány, hogy az egyetlen Jézus tanítványa közül, aki természetes halállal halt meg. Róla szól a következő történet. Előrehaladott kora ellenére prédikálni akart, de a beszédét gyengesége miatt már nem tudta elmondani. Ennyit azonban mégis szólt a gyülekezethez: Gyermekeim, szeressétek egymást! Bizonyára sokszor mondott gyönyörű, szíveket megmozgató, lelket erősítő beszédet, de ez a rövid mondat volt - állítják kortársai is - életének legrszebb, legmeghatóbb prédikációja.

A mélyen érző ember tudja, hogy mindez igaz. Hisz van-e meghatóbb és szebb dolog annál, mint amikor a szeretetről beszélünk, teszünk bizonyosságot szóban és cselekedetben? Van-e meghatóbb és szebb dolog annál, mint amikor Isten üzenetét továbbítjuk, mely égi hullámokon szüntelenül árad, sugárzik az emberi szívek vevőkészüléke felé? S hogyan szól ez az üzenet? Úgy, ahogy felolvastam a Bibliából: "Mert az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást!"

Ezt üzeni nekünk Isten már évezredek óta. Közel 2000 évvel ezelőtt már ott visszhangzott Jézus ajkán, aki Isten és a felebarát, a testvér szeretetét emberi létünk alapjának tekintette. János apostol élete utolsó prédikációjában is a szeretetről beszélt, s a róla elnevezett levélben is szüntelenül az egymás iránti szeretetről tanít, int. Pál apostol megírta a szeretet himnuszát, amely emelkedett, áhítatos hangnemben dicsófti a legrszebb emberi érzést.

S azóta elhangzott millió prédikációban és millió szószékről, templomban, hogy szeressétek vagy szeressük egymást, vajmi kevés vagy legalábbis nem megnyugtató hatással. S ezzel sajnos még a kereszténység sem dicsekedhet. Hiába tanította Luther Márton, a nagy reformátor már fél évszázaddal ezelőtt, hogy: "Akik keresztények akartok lenni, Istent ismerni akarjátok, akik látjátok és tudjátok, hogy Isten csupa reánk áradó szeretet, vegyétek is mindezt szívetekre s ugyanezt tegyétek felebarátaitokkal". Az akkori ún. keresztények mindezzel mitsem törődve véres vallásháborúkban tiporták sárba a szeretetet, némították el Isten emberi szívek felé szálló üzenetét, s ha akadt, aki a szeretet és a hit szavára figyelve, bátor szívvel ennek az üzenetnek a továbbítója lett, kiközösítették, meghúrcolták, börtönbe zárták, kivégezték.

Jóval később - századunkban - Schweitzer Albert ezeket tanította: "A kereszténységnek arra van szüksége, hogy teljesen áthassa Jézus szelleme és igazi küldetésének megfelelően a belső elmélkedés és a szeretet élő vallásává magasz-